

Arrest

nr. 265 227 van 10 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. SCHUEREWEGEN en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van echtgenote van dhr. B.E.A.F. met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 29 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4.02.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in hoedanigheid van haar echtgenoot, de heer B.,E.A.F. (...) (RR (...)) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg: 10 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Er werden al eerder aanvragen gezinshereniging ingediend, nl. op 23.01.2020 en 16.07.2020. Deze werden telkens geweigerd met een bijlage 20 (op 2.07.2020 en 14.12.2020) op basis van onvoldoende bewijzen van zelfstandige activiteit, en meer bepaald onvoldoende bestaansmiddelen.

Als bewijs van bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende nieuwe documenten voor:

- Fiscale fiche 281.20 (bezoldigingen va bedrijfsleiders) - inkomsten 2020 dd. 30.03.2021 (SD Works)*
- Vervangingsinkomsten (281.18) Inkomsten 2020 dd. 26.02.2021 (Multipen sociaal verzekeringsfonds)*
- Simulatie berekening belastingsaanslag (21.04.2021)*

Met deze voorgelegde documenten wenst de Belgische referentiepersoon te bewijzen dat hij heden bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit als bedrijfsleider (E.B.Bv: S.V.A. (...), ondernemingsnummer: (...) sinds 4 februari 2012).

Wat betreft de aangifte van de belastingen dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen worden aanvaard gezien dit simulaties betreffen en aangiftes die nadien nog kunnen worden gewijzigd. Het betreft geen officieel document uitgaande van de FOD Financiën of de belastingdienst. Uit het fiscaal attest van SD Works en Multipen Sociaal verzekeringsfonds kan enkel achterhaald worden welk bedrag er aan sociale lasten is betaald geweest, maar zegt uiteindelijk niets over het netto-inkomen. Bovendien is het vervangingsinkomen van het sociaal verzekeringsfonds van tijdelijke aard, en wordt dus niet in achtning genomen bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De voorgelegde bewijsstukken zijn dus opnieuw volledig ontoereikend om een duidelijk beeld te geven over de netto-inkomsten van referentiepersoon. Voor zover hij wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt, dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen.

Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. De voorgelegde bewijzen volstaan daartoe niet. Met betrekking tot het

verleden en dus om stabiliteit van de bestaansmiddelen te kunnen vaststellen zou het laatste aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon wel een afdoend bewijs kunnen zijn. Daarbij ontbreekt er enige informatie over de sociale bijdragen die de referentiepersoon per kwartaal moet vereffenen. Wij beschikken dus over onvoldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een Zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk duidelijk en met objectieve stukken te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. De betrokkene en de referentiepersoon zijn ertoe gehouden de nodige gegevens te verstrekken en zo een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling (huisvesting, ziekteverzekering...).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het evenredigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste en derde middel toe als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stouwen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

*'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.
'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).*

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

Er wordt verzoekster verweten dat zij niet voldoende aantoont dat de referentiepersoon zelfstandige is. Zij brengt nochtans fiscale fiches, simulatie belastingen, belastingaangifte, alsook de bewijzen van het sociaal zekerheidsfonds voor. De motivatie is dan ook allerm minst correct en zelfs tegenstrijdig! Er wordt wel degelijk bewezen dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 ,§1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen.”

En:

“Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet voor de gezinshereniging de volgende bestaansmiddelenvereiste:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Deze vereiste wordt in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet gepreciseerd als volgt:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verder kan in artikel 10ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nog het volgende worden gelezen:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

Verzoekende partijen legden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon aanslagbiljetten, simulatie van de berekening van de belastingaanslag, fiscale fiches, alsook bewijzen van het sociaal verzekeringsfonds.

In weerwil hiervan, meent de verwerende partij dat het bewijs van de zelfstandige activiteit niet bewezen zou zijn. Begrijpe wie begrijpe kan. Ten onrechte werd de behoeftenanalyse niet uitgevoerd. Verwerende partij stelt dat zij hier niet toe diende over te gaan, gezien er geen toereikende bestaansmiddelen zouden zijn aangetoond. Niets is echter minder waar.

*Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Het evenredigheidsbeginsel is geschonden omdat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende kapitaal en vrij kan beschikken over zijn bestaansmiddelen. Dit blijkt uit de stukken die werden voorgelegd aan verwerende partij.*

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

Het middel is dan ook gegrond."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf indiende in functie van haar echtgenoot van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° moeten bewijzen dat de Belg onder meer beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voorts wordt er op gewezen dat er al eerder aanvragen gezinshereniging werden ingediend en dat deze geweigerd werden op basis van onvoldoende bewijzen van zelfstandige activiteit en meer bepaald onvoldoende bestaansmiddelen, dat als bewijs van bestaansmiddelen de referentiepersoon nieuwe documenten voorlegt, meer bepaald een fiscale fiche 281.20 van 30 maart 2021 van SD Works betreffende de inkomsten van 2020, een fiche 281.18 van 26 februari 2021 van Multipen sociaal verzekeringsfonds betreffende de vervangingsinkomsten van 2020 en een simulatie berekening belastingaanslag van 21 april 2021. Betreffende de bestaansmiddelen wordt gemotiveerd dat met deze voorgelegde documenten de referentiepersoon wenst te bewijzen dat hij heden bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit als bedrijfsleider, dat wat betreft de aangifte van de belastingen opgemerkt dient te worden dat deze niet aanvaard kunnen worden gezien dit simulaties betreffen en aangiftes die nadien nog kunnen worden gewijzigd, dat het geen officieel document uitgaande van de FOD Financiën of de belastingdienst betreft, dat uit het fiscaal attest van SD Works en Multipen Sociaal verzekeringsfonds enkel kan achterhaald worden welk bedrag er aan sociale lasten is betaald geweest, maar dit uiteindelijk niets zegt over het netto-inkomen, dat het vervangingsinkomen van het sociaal verzekeringsfonds bovendien van tijdelijke aard is en dus niet in achtning wordt genomen bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hieromtrent wordt gesteld dat de voorgelegde bewijsstukken dus opnieuw volledig ontoereikend zijn om een duidelijk beeld te geven over de netto-inkomsten van referentiepersoon. Voorts wordt ook verduidelijkt dat voor zover hij wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit op objectieve wijze dient te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige

activiteit plaatsvindt, dat dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, dat bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken, dat de voorgelegde bewijzen daartoe niet volstaan. Omtrent de laatstgenoemde vereiste wordt gemotiveerd dat met betrekking tot het verleden en dus om de stabiliteit van de bestaansmiddelen te kunnen vaststellen het laatste aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon wel een afdoend bewijs zou kunnen zijn, dat daarbij enige informatie ontbreekt over de sociale bijdragen die de referentiepersoon per kwartaal moet vereffenen, dat de verwerende partij dus over onvoldoende objectieve informatie beschikt om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Concluderend wordt hieromtrent gemotiveerd dat op basis van de voorgelegde stukken enerzijds niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en anderzijds niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken, dat dit alles wel degelijk duidelijk en met objectieve stukken dient te worden aangetoond, dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet beschikt over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen, dat de verzoekende partij en de referentiepersoon ertoe gehouden zijn de nodige gegevens te verstrekken en zo een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen. Betreffende de behoefteanalyse in overeenstemming met artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij dat deze hier overbodig is, dat immers niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dat er enkel is vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verwerende partij besluit dat geen van de andere voorgelegde documenten afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling (huisvesting, ziekteverzekering...) en dat het recht op verblijf aan de verzoekende partij wordt geweigerd.

Gelet op voorgaande motieven toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van elementen, minstens verduidelijkt zij niet met welke elementen de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden en hierover te motiveren. Zij toont niet aan dat geen degelijke motivering blijkt uit de bestreden beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de motieven geenszins zijn te beschouwen als vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering. Zo wordt voorzien in een motivering opgebouwd aan de hand van gedane individuele vaststellingen in het dossier van de verzoekende partij. Er wordt concreet ingegaan op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Voornoemde beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in

de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

3.1.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing kennelijk berust op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en compleet onevenredig is zonder rekening te houden met alle elementen, dat de verwerende partij de beslissing nam op lichtzinnige wijze, dat uit de stukken en de motivering zeer duidelijk blijkt dat de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet-correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden, dat de verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier, dat zij dit echter niet heeft gedaan, dat haar wordt verweten dat zij niet voldoende aantoont dat de referentiepersoon zelfstandige is, dat zij nochtans fiscale fiches, een simulatie belastingen, een belastingaangifte alsook bewijzen van het sociaal zekerheidsfonds aanbrengt, dat de motivering dan ook allerminst correct en zelfs tegenstrijdig is, dat er wel degelijk wordt bewezen dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent, dat uit de motivering – althans het gebrek aan motivering – onmogelijk kan worden afgeleid of de verwerende partij het bovenvermelde heeft onderzocht, dat dit bewijst dat de beslissing niet correct, minstens onzorgvuldig werd genomen. Zij vervolgt, in een derde middel, dat zij als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon aanslagbiljetten, simulatie van de berekening van de belastingaanslag, fiscale fiches alsook bewijzen van het sociaal verzekeringsfonds heeft voorgelegd, dat de verwerende partij, in weerwil hiervan, meent dat het bewijs van zelfstandige activiteit niet bewezen zou zijn, dat dit moeilijk te begrijpen is. Zij voert ook aan dat ten onrechte de behoefteanalyse niet werd uitgevoerd, dat de verwerende partij stelde dat zij hiertoe niet diende over te gaan gezien er geen toereikende bestaansmiddelen zouden zijn aangetoond, dat niets minder waar is. Zij meent nog tot slot dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden omdat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende kapitaal en vrij kan beschikken over zijn bestaansmiddelen, dat dit blijkt uit de aan de verwerende partij voorgelegde stukken, dat de verwerende partij op dit punt in gebreke is gebleven de beslissing afdoende te motiveren.

3.1.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gegrond is op de vaststelling van de verwerende partij dat zij niet beschikt over voldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze vaststelling is gegrond op twee motieven, met name enerzijds omdat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en anderzijds omdat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken.

De Raad stelt vast dat elk van deze vaststellingen volstaan om de conclusie van de verwerende partij dat zij niet beschikt over voldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon te schragen. Het motief dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken is aldus voldoende om de vaststelling dat de verwerende partij niet beschikt over voldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon, te schragen. Het andere motief, met name dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft, is dan ook overtuigend.

Het betoog van de verzoekende partij dat haar wordt verweten dat zij niet voldoende aantoont dat de referentiepersoon zelfstandige is, dat zij nochtans fiscale fiches, een simulatie belastingen, een belastingaangifte alsook bewijzen van het sociaal zekerheidsfonds aanbrengt, dat de motivering dan ook allerminst correct en zelfs tegenstrijdig is, dat er wel degelijk wordt bewezen dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent, dat uit de motivering – althans het gebrek aan motivering – onmogelijk kan worden afgeleid of de verwerende partij het bovenvermelde heeft onderzocht, dat dit bewijst dat de beslissing niet correct, minstens onzorgvuldig werd genomen alsook dat zij als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon aanslagbiljetten, simulatie van de berekening van de belastingaanslag, fiscale fiches alsook bewijzen van het sociaal verzekeringsfonds heeft voorgelegd, dat de verwerende partij, in weerwil hiervan, meent dat het bewijs van zelfstandige activiteit niet bewezen zou zijn, dat dit moeilijk te begrijpen is, is in die zin dan ook niet dienstig. Met haar betoog levert zij immers kritiek op het motief dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige

activiteit heeft. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij met haar betoog volledig lijkt voorbij te gaan aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat voor zover de verzoekende partij wenst aan te tonen dat de referentiepersoon bestaansmiddelen heeft uit een zelfstandige activiteit op objectieve wijze dient aangetoond te worden dat er 'heden' een zelfstandige activiteit is, dat dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen, dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan vastgesteld worden dat de referentiepersoon 'heden' een zelfstandige activiteit heeft. Door louter te wijzen op de documenten die zij heeft overgemaakt, weerlegt noch ontkracht zij voormeld motief. Zij verduidelijkt geenszins op welke wijze uit de door haar opgesomde documenten blijkt dat de referentiepersoon 'heden' een zelfstandige activiteit heeft.

3.1.7. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt het motief dat de verwerende partij niet beschikt over voldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, omdat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken, te weerleggen of te ontkrachten.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing kennelijk berust op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en compleet onevenredig is zonder rekening te houden met alle elementen, dat de verwerende partij de beslissing nam op lichtzinnige wijze, dat uit de stukken en de motivering zeer duidelijk blijkt dat de verwerende partij tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet-correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden, dat de verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier, dat zij dit echter niet heeft gedaan, doch toont met een dergelijk algemeen betoog geenszins aan met welke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, noch op welke wijze sprake zou zijn van een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en een niet-correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden. Met haar betoog toont zij ook geenszins aan waarom *in casu* sprake zou zijn van het lichtzinnig nemen van een beslissing.

Uit het betoog van de verzoekende partij dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden omdat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende kapitaal en vrij kan beschikken over zijn bestaansmiddelen, dat dit blijkt uit de aan de verwerende partij voorgelegde stukken, dat de verwerende partij op dit punt in gebreke is gebleven de beslissing afdoende te motiveren, blijkt dat zij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verwerende partij niet beschikt over voldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, omdat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Betreffende de voorgelegde stukken wordt in dit licht in de bestreden beslissing verduidelijkt dat als bewijs van bestaansmiddelen de referentiepersoon nieuwe documenten voorlegt, meer bepaald een fiscale fiche 281.20 van 30 maart 2021 van SD Works betreffende de inkomsten van 2020, een fiche 281.18 van 26 februari 2021 van Multipen sociaal verzekeringsfonds betreffende de vervangingsinkomsten van 2020 en een simulatie berekening belastingaanslag van 21 april 2021, dat met deze voorgelegde documenten de referentiepersoon wenst te bewijzen dat hij heden bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit als bedrijfsleider, dat wat betreft de aangifte van de belastingen opgemerkt dient te worden dat deze niet aanvaard kunnen worden gezien dit simulaties betreffen en aangiftes die nadien nog kunnen worden gewijzigd, dat het geen officieel document uitgaande van de FOD Financiën of de belastingdienst betreft, dat uit het fiscaal attest van SD Works en Multipen Sociaal verzekeringsfonds enkel kan achterhaald worden welk bedrag er aan sociale lasten is betaald geweest, maar dit uiteindelijk niets zegt over het netto-inkomen, dat het vervangingsinkomen van het sociaal verzekeringsfonds bovendien van tijdelijke aard is en dus niet in achtning wordt genomen bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat de voorgelegde bewijsstukken dus opnieuw volledig ontoereikend zijn om een duidelijk beeld te geven over de netto-inkomsten van referentiepersoon, dat dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken, dat de voorgelegde bewijzen daartoe niet volstaan, dat met betrekking tot het verleden en

dus om stabiliteit van de bestaansmiddelen te kunnen vaststellen het laatste aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon wel een afdoend bewijs zou kunnen zijn en dat daarbij enige informatie ontbreekt over de sociale bijdragen die de referentiepersoon per kwartaal moet vereffenen. De verzoekende partij slaagt er met voormeld betoog niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten noch maakt zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Door voor het overige louter opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing waarin vastgesteld wordt dat uit deze stukken niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken zodat de verwerende partij niet beschikt over voldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat de verzoekende partij stavingstukken heeft voorgelegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen betekent niet dat deze stukken voldoende informatie bevatten over de actueel beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

3.1.8. Met haar betoog dat ten onrechte de behoefteanalyse niet werd uitgevoerd, dat de verwerende partij stelde dat zij hiertoe niet diende over te gaan gezien er geen toereikende bestaansmiddelen zouden zijn aangetoond, dat niets minder waar is, gaat zij volledig voorbij aan de motieven dat de behoefteanalyse overbodig is, dat immers 'niet' is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dat er enkel is vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen evaluatie kan worden gemaakt, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op de onmogelijkheid voor de verwerende partij om een bedrag in overweging te nemen ter beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar zij geen zicht heeft op de huidige netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon, diende de gemachtigde niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Indien er geen zicht wordt geboden op de huidige netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich immers niet op.

De verwerende partij kon, na te hebben vastgesteld dat er geen zicht werd geboden op de huidige netto bestaansmiddelen, terecht motiveren dat een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is, minstens slaagt de verzoekende partij er niet in het tegendeel aannemelijk te maken.

3.1.9. In zoverre de verzoekende partij nog zou wensen te laten uitschijnen dat de verwerende partij gehouden was haar direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of haar in de gelegenheid te stellen stukken over te leggen die naar haar oordeel de voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken, wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij conform artikel 40ter, §2,

tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet toekwam om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt de aanvrager van een verblijfsrecht toe alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. In dit verband herhaalt de Raad dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door de referentiepersoon bij de verzoekende partij rust. Het komt de verwerende partij in beginsel enkel toe de door de verzoekende partij aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om -indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen- het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

3.1.10. Daar waar de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift een aantal stavingstukken omtrent de zelfstandige activiteit en de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorlegt, die zij nog niet had voorgelegd naar aanleiding van haar aanvraag van 4 februari 2021, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stukken niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Nu de Raad in onderhavig beroep enkel een marginale wettigheidstoetsing kan doorvoeren, kan ook hij geen rekening houden met de bij het verzoekschrift voorgelegde stukken.

In zoverre de verzoekende partij meent te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat het haar vrijstaat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen en hierbij de relevante stavingstukken te voegen.

3.1.11. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat zij niet beschikt over voldoende objectieve informatie om de berekening te kunnen maken van de ware actuele beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon, omdat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken, dat de evaluatie aldus niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat de behoeftanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

3.1.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van de artikelen 40ter en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.1.13. Betreffende het citeren in het derde middel van artikel 10, §2, derde lid, artikel 10, §5 en artikel 10ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt, en de verzoekende partij geenszins toelicht, op welke wijze deze bepalingen *in casu* van toepassing zouden zijn.

3.1.14. Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster woonachtig is te België bij haar echtgenoot. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van weigering van verblijf van meer dan 3 maanden wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelfs niet terugkeren naar haar land van herkomst. Het centrum van hun belangen bevindt zich hier.

Onderwijl heeft verzoekster haar leven in België opgebouwd. Haar echtgenoot is immers woonachtig in België.

Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor. “

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt dat zij in België woonachtig is bij haar echtgenoot en er dus alleszins sprake is van een gezinsband.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven met de referentiepersoon dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

3.2.4. Met de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (*cf.* de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging of een evenredigheidstoets diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

3.2.5. De Raad benadrukt ook dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

3.2.6. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In deze zaak betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat zij door het afleveren van de bestreden beslissing wordt gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten, dat het terugsturen naar haar land van herkomst een duidelijke hinderpaal uitmaakt voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders, dat zij niet kan terugkeren naar het land van herkomst, dat het centrum van hun belangen zich alhier bevindt, dat zij onderwijl haar leven in België heeft opgebouwd, dat haar echtgenoot immers woonachtig is in België, dat indien zij dient terug te keren naar het land van herkomst zij haar gezinsleven niet kan beleven, dat haar integratie, lokale verankering en lang verblijf in België dan ook reëel is.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in het herkomstland. Zij wijst op het zich in België bevinden van het centrum van hun belangen, dat zij onderwijl haar leven in België heeft opgebouwd, dat haar echtgenoot immers woonachtig is in België, dat indien zij dient terug te keren naar het land van herkomst zij haar gezinsleven niet kan beleven, dat haar integratie, lokale verankering en lang verblijf in België reëel is doch maakt met deze stelling niet aannemelijk dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Waar zij wijst op het moeten achterlaten van haar familie bij een terugkeer toont zij ook niet aan dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn haar naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vergezellen en aldaar hun leven samen opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM immers niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In dit verband merkt de Raad op dat het een kenmerk is van een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners in een land moet gaan leven waarin hij niet is opgegroeid en/of mindere banden heeft dan de andere partner en/of mindere banden heeft in vergelijking met het land van verblijf of nationaliteit. De verzoekende partij voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden

gezinsleven elders te voeren, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband evenmin blijkt.

3.2.8. In zoverre de verzoekende partij wijst op het woonachtig zijn in België, het zich in België bevinden van het centrum van haar belangen, het opbouwen van haar leven in België, haar integratie, lokale verankering en lang verblijf, lijkt zij eveneens te duiden op een privéleven in België.

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privéleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Zo er al sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

3.2.9. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

3.2.10. Wat er ook van zij, in de mate de verzoekende partij aldus wenst voor te houden dat de gemachtigde ook rekening diende te houden met en een belangenafweging diende door te voeren in het licht van een eventueel privéleven, wijst de Raad erop dat de thans voorliggende aanvraag slechts was gestoeld op een voorgehouden gezins- of familieleven van de verzoekende partij met haar echtgenoot en niet op een privéleven. Het door de verzoekende partij gevraagde verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook onmogelijk worden toegekend op grond van zulk privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.2.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.12. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER